

Het wondere ambt

[Om'sHeerenhuis juli/aug.1982]

Het waardig ambt van dominee valt ongetwijfeld lang niet mee.
Wat dominee ook zegt of doet, hoe hij ook preekt, 't is zelden goed.
Neemt hij A al voordurend in, B doet hij 't zelden naar de zin.
Is hij wat levendig van aard, dan wordt hij als nerveus verklaard,
maar hij is rustig nimmer boos dan heet het: hij is "levenloos"
Indien zijn haar is peper-zout, dan vind men dominee te oud.
Is hij een jong en jeugdig man, ervaring, die ontbreekt hem dan.
Werpt hij van 't oude niets omver, dan is hij revolutionair;
heeft hij daarentegen 't oude lief, dan heeft hij geen initiatief.
Hij spreekt vervelend, wanneer bleek dat hij niet houdt uit 't hoofd zijn preek:
preekt hij uit 't hoofd als hij dat kan, dan is hij een oppervlakkig man. Is hij van taal en stijl
geleerd, dan vind men dat beslist verkeerd; en is hij in het preken plat, zo blijkt, dat men het
ook niet vat. Maakt hij bij 't spreken veel gebaar dan is hij een acteur zowaar;
en houdt hij d' armen stijf aan 't lijf, dan is hij saai en droog en stijf.
Hij schreeuwt, zegt men, als hij spreekt luid: is 't zacht: 't komt er eentonig uit.
Is hij veel thuis en zit aan zijn preek; hij geeft om huisbezoek geen steek;
doch gaat hij dikwijls op bezoek, hij staat als "drijver" dan te boek.
Komt hij veel bij de arme man, een socialist noemt men hem dan;
richt hij zich tot de rijken zijne schree, dan heet hij een "gelddominee".
Men merkt dus wel: valt lang niet mee, dat wond're ambt van dominee.

Zonder medeweten van de redactie geplaatst [Daach]